

f. eks. sæsonmæssig lukning af sommeretablissementer – medfører ikke, at den erhvervsdrivende kan betragtes som ledig. Denne begrænsning må anses for nødvendig for at hindre, at dagpengene kommer til at virke som støtte til virksomheden.

Der er ikke ved det foreliggende forslag tilslået nogen ændring i de gældende regler om adgang til dagpenge for arbejdsløshedskasemedlemmer, der driver selvstændig virksomhed som bibeskæftigelse. Spørgsmålet om ændring af disse regler vil i øvrigt blive taget op til overvejelse i udvalget.

Medens der ikke er nogen begrebsmæssig forskel mellem selvstændiges og lønmodtageres ledighed, vil der i praksis ofte være specielle vanskeligheder ved at konstatere, hvornår ledigheden er indtrådt for en selvstændig.

Udgangspunktet er i begge tilfælde medlemmets »ledighedserklæring«, der forudsættes afgivet på tro og love. En lønmodtagers egne oplysninger om ledigheden vil sædvanligvis kunne kontrolleres gennem oplysninger fra arbejdsgiveren. Med hensyn til de selvstændige må udgangspunktet være den pågældendes egen skriftlige redegørelse for omstændighederne ved ophøret af virksomheden. Der vil imidlertid ofte foreligge oplysninger, der lader sig konstatere objektivt, f. eks. afhændelse af virksomheden eller af bygninger, maskiner, varelager m.v. eller afmelding til momsregistret o.lign.

E. Fyldestgørende grund til arbejdsophør.

Reglerne i § 63, stk. 1, nr. 1, om vægring ved at overtage anvist arbejde finder uden videre anvendelse på ledige selvstændige.

Det samme gælder principielt også reglerne i § 63, stk. 1, nr. 2, om arbejdsophør, der ikke er fyldestgørende begrundet. Den praksis, der har dannet sig for lønmodtageres vedkommende i denne henseende, kan dog efter sagens natur ikke uden videre overføres på de selvstændige.

F. Beregning af dagpenge, jfr. § 1, nr. 6.

Reglerne for fremgangsmåden ved beregning af dagpengenes størrelse i forhold til medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste (det individuelle maksimum) må for selvstændige ligesom for lønmodtagere fastsættes administrativt af arbejdsdirektøren, jfr. § 51. De særlige vilkår, hvorunder selvstændig virksomhed udøves, vil nødvendigvis gøre andre regler end for lønmodtagere. Efter de gældende bestemmelser er det hovedreglen, at dagpengene beregnes på grundlag af de seneste 5 ugers beskæftigelse, men f. eks. for handelsrejsende, der aflønnes på ren provisionsbasis, foretages dagpengebe-

regningen på grundlag af arbejdsfortjenesten inden for en periode af 9 måneder.

Det naturlige udgangspunkt for beregningen af den arbejdsfortjeneste, der skal lægges til grund ved fastsættelsen af dagpengenes størrelse for en selvstændig, der bliver ledig, vil normalt være foreliggende indkomstopgørelser til skatteansættelse.

Arbejdsindkomsten ved virksomheden er ikke altid identisk med den selvstændiges skattepligtige indkomst. Problemer af denne art kendes imidlertid også inden for sygedagpengeordningen, og der vil formentlig kunne drages nytte af de der gjorte erfaringer.

Da opgivelsen af en selvstændig virksomhed ofte vil være en følge af, at virksomheden igennem længere tid har givet et stadig ringere afkast, vil det næppe uden videre være rimeligt at lægge det senest foregående års indtægt til grund ved dagpengeberegningen. Dette forekommer særlig urimeligt, hvis virksomheden direkte har givet under-skud, og den selvstændige som følge heraf eventuelt har måttet stifte gæld til afholdelse af sine leveomkostninger.

De nærmere regler herom vil blive fastsat efter nærmere undersøgelser i arbejdsdirektoratet og for-handlinger i landsarbejdsnævnet.

G. Overflytning.

Det er en forudsætning, at de gældende regler for overflytning mellem fagligt afgrænsede kasser, der er fastsat i henhold til arbejdsløshedslovens § 94, ændres under hensyntagen til de selvstændiges optagelse i arbejdsløshedsforsikringen og indrettes således, at overflytning til vedkommende lønmodtagerkasse finder sted, når en selvstændig mere end midlertidigt opnår lønarbejde, ligesom overflytning forudsættes at skulle finde sted, når en lønmodtager mere end midlertidigt påbegynder selvstændig virksomhed.

H. Deltidsforsikring.

Særeglerne i lovens § 35, stk. 2, og kapitel 11 om deltidsforsikring kan uden videre finde anvendelse på kasser for selvstændige erhvervsdrivende. Hermed er der imidlertid ikke taget stilling til, om det skal ske i praksis gennem godkendelse af vedtægtsbestemmelser herom. Dette spørgsmål har nær forbindelse til spørgsmålet om lønmodtageres bibeskæftigelse ved selvstændig virksomhed, jfr. § 58, stk. 1, nr. 1, og med dagpengesikring for medhjælpende ægtefæller. Disse spørgsmål vil blive taget op til samlet overvejelse i udvalget om arbejdsløshedsforsikringen. Det er derfor fundet rig-